

at der planlægges nedskæringer af pensionisternes boligydelse, hvilket vil være en social katastrofe.

Under debatten i Folketinget den 28. april 1995 om regeringens bygge- og boligpolitiske redegørelse blev det klart fastslået, at lejerne modtager langt mindre støtte fra staten end ejerboligsektoren, der gennem rentefradraget løber med broderparten af boligsubsidierne. Af redegørelsen fremgik det, at ejerne i 1994 havde fradrag af renter af lån i ejerboliger med en skattemæssig værdi på skønsmæssigt 25 mia. kr., mens lejerne modtog boligydelse og boligsikring på i alt 7,6 mia. kr. Selv om vi fra værdien af rentefradraget trækker lejeværdibeskatningen på ca. 6 mia. kr., hvilket altså giver et nettotilskud til boligejerne på ca. 19 mia. kr. i 1994, så ses det klart, at den individuelle boligstøtte til boligejerne er langt større end den individuelle støtte til lejere. Det betyder, at den del af befolkningen, som har de højeste indkomster, også har de største tilskud. På den baggrund forekommer det helt ufatteligt, hvis regeringen virkelig har tænkt sig at gøre denne skævdeling endnu værre gennem nedskæringer af boligydelse og boligsikring.

Regeringens signaler vil skabe frygt og utryghed hos tusinder af mennesker, for hvem boligstøtten er en elementær og nødvendig forudsætning for at kunne bevare deres bolig. Truslen om, at de nu skal drives fra hus og hjem, må fjernes, og Enhedslisten må gå ud fra, at det ikke kan have været regeringens hensigt at skabe en stemning af utryghed blandt den del af befolkningen, som er økonomisk mest sårbar og som har de mindste indkomster.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg blev meget skuffet, da jeg så boligministerens pressemeddelelse, som han udsendte den 4. maj, hvor han bebudede nedskæringer og aftrapning af boligydelse og boligsikring.

Jeg blev skuffet, og umiddelbart tænkte jeg: Det kan ikke passe og det kan ikke være rigtigt, at regeringen har udsat sig folkepensionisterne, førtidspensionisterne og enlige mødre som særlige ofre for regeringens økonomiske politik. Jeg tænkte: Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, at vi kan være kommet derud, hvor en socialdemokratisk boligminister stiller sådanne forslag. Og det er derfor, jeg har stillet dette spørgsmål. Men det er også ud fra den betragtning, at ministeren jo selv i sin boligpolitiske redegørelse har gjort opmærksom på, at ejerboligsektoren mod-

tager en langt større boligstøtte, og jeg har ikke hørt om nogle planer for, at ministeren vil nedskære den.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

I sidste uge offentliggjordes den rapport om individuel boligstøtte, som et tværministerielt embedsmandsudvalg har udarbejdet. Rapporten giver en meget grundig analyse af udviklingen i udgifterne til individuel boligstøtte.

Rapporten viser, at udgifterne til individuel boligstøtte er steget kraftigt siden indførelsen af ordningen i 1967. De samlede udgifter udgør i 1995 knap 8 mia. kr., så vi taler således om betydelige beløb. Og det er på den baggrund ganske naturligt, at regeringen nu har besluttet at se nærmere på den eksisterende ordning: Oprår vi de mål, ordningen egentlig sigter imod? Gør vi det på den rigtige måde? I en dynamisk verden er man nødt til ind imellem at stille den slags spørgsmål til vedtagne ordninger.

Lad mig straks understrege, at vi ikke kan undvære boligstøtteordninger. Der må også fremover være sikkerhed for, at husstande med lave indkomster kan få adgang til en god og passende bolig; boligstøttens sociale sigte skal således fastholdes. Det er bare ikke det samme som at fastholde alle enkeltelementerne i det nuværende boligstøttesystem. Der kan være opstået u hensigtsmæssigheder i systemet, som trækker tingene i den forkerte retning, og er der det, så må vi naturligvis rette op på det – hvilket jeg går ud fra, hr. Keld Albrechtsen er enig med mig i.

Vi må naturligvis også rette op, hvis det skulle vise sig, at der uddeles støtte til husstande, som kan klare sig uden. Jeg gentager: Som kan klare sig uden. Der kan derfor blive tale om på visse områder at beskære boligstøtten; det vil jeg slet ikke afvise på forhånd.

Udgifterne er som nævnt store på boligstøtteområdet, og vi er nødt til at gøre noget for at dæmpe væksten. På nuværende tidspunkt er det ikke muligt at sige, hvordan vi skal gribe den opgave an. Det er noget, vi må overveje nærmere i løbet af de kommende måneder, og til efteråret må vi så i forbindelse med finanslovforhandlingerne fremlægge præcise forslag til eventuelle justeringer af den nugældende boligstøtteordning.

Mere kan jeg ikke sige om den sag, men hvis regeringen foreslår ændringer til boligstøttesystemet, kan jeg dog afsluttende garantere, at de vil blive gennemført på en måde, der sikrer,